

Teixeira de Pascoas

1877 -

L'ànima és un espill riu, immaterial,
on s'emmiralla tot el que existeix,
de paisa original.

On tota forma d'una altra llum es reflecteix;
Talment una sorrella enamorada
que solta un llac en calma i inclinés
i que en lloc de la pròpia imatge reflectida
la imatge d'una flor dins l'aigua contemplerà.

Jo veig, pobre capitaine,
raçant sense ferir
per aquesta nit fosca,
a la llum clara d'un somni:

A rara men esculte
les ànimes dels arbres
que parlen amb amor
a que ja res no espera...
I sempre que estic trist
ve hinc la meua vida
la veu consoladora

d'una santedat mística
I ^{quasi} ~~tant~~ entorn de mi,
més ningú desolada...

De quina ànima veus,
claudat piadosa?
D'on ve la veu aquesta
bella i tan entenedora
que empara el dissortat
i allunya els consors?
Ve dels monts, de la mar,
dels núvols, d'una estrella?
O ve la ~~de~~ del si de Déu
s'exhala cira harmonia?

Infància de l'hivern, autumne moribund,
quan la saba en el tronc de cada arbre s'estanca;
Sentiments que ens arriben del mateix un del món
i pus, al mes d'abril, repleta cada branca.

Ara t'estimo més, sanadora aldea merta,
en l'agonia trista i sangrada de l'arbat
Quan al vespre l'encarne lluna plena s'eleva
i en tota la Natura hi ha un secret amagat...

i hom veu la rosa histèrica, dolorosa, dels vents
que en l'ortum s'estadella, tot perfumant la terra,
mentre les roses d'aquest món, en llurs lament,
i més folles que Ofèlia, la mort les desaherra...

Tardes d'autumne, el meu amor i el meu consol,
on reposa i abril despert en cendra freda...
Prejancs dels pinars, murmuris de l'arleda,
jo te escoltaré quan en taube ben sol!

Encara es perd dins meu el vostre cant lúcid,
(dolor de recordar Algú que mai no he vist!)
com d'alguna campana el sohla malencòmic
que va a morir en les valls d'algun país molt trist!

O flors que us desvenen d'ànimes desmaiades,
Tàrnega al clar de lluna, en hoïsa conversat!
Folles seques volant... o llàgrimes sangrants!
cendra per come al hors d'un sol enfredat!...

Es aida ^{com} que t'estimo, o terra dolçosa,
quan veu el vent un negre i monòton mur;
Arid vent on gemega la ven misteriosa
que jo sento, a regades, eïda d'entre el meu cor!

Tardes d'octubre fetes dels meus cants,
sols rosalltes als monts poden anar!
Sols rosalltes, als seus horts florits,
vents de tardor, saben anar a plorar!

Tardes d'octubre! O pinedes mate,
on els mussos dinlen el seu conjunt!
L'àngelus ha sonat. Es tanquen portes.
Quina tristesa, Déu meu! ha llumada cant...

No si quina angaiosa simpatia,
quina anar, rague i trist a la vegada,
per cada cosa dintre meu s'apera...

En aquesta vivent companyonia
entre el meu ésser i la meua terra
jo t'auré cantant, cant de Santada...

Coses fraternes! Solitaries coses!
Monuments enigmàtics del polar,
entre les meves llàgrimes commoses
em recorden el nostre del Senyor...

Coses fraternes! Solitaries coses!
Obscur i lluminat, sóc vostre redentat.
Requissans, mirats, hontane desclares,
en vostra nit, sóc la llum de l'anar.

El clar de llum en mi és somni naixent;
la pena feda en mi és fa sentiment,
la ven del vent en els meus versos vida.

Rosalltes son els llavis, jo el lament,
rosalltes son la calma ombra adormida;
jo la felicitat llum, llamp de vida!

Solitària pineda desolada,
Què seràs? Dignes-me, quin engariment?
Ja que es de primavera abandonada,
haurém de ser companys eternament.

O Marilinda! sola! fulminada
pel llamp! la terrible tempestat
et ~~cepei~~ cengi deixant amb alçada
de foc i hum i roja claredat!

Éts com un mat dempens, solo un calvari,
en vells de la nit i del ferrer
algun lura cont obscur i solitari.

Plava el vent pell al teu interior...
i angúnia de la posta a l'ús adreçat;
la terra on la es la imatge del meu ésser...

Per què va ser, Senyor, que jo nasquí?
Si he d'anon en aquest món, únicament,
la més mística pla del meu jardí
i el dansar de les ombres a ponent...---

Estimo la nit tràgica, sens hi.
Hi ha roques que venen íntimament.
o Mirors, mirors que ho son tot per mi
simples mirors com son per l'altre gent!

També t'estimo, ombra de l'Omniangon,
i tu, dona, que encara no m'has vist
a mi, — misteri que per tu m'ocorre...

Jo t'enderrino en tot, però millar
en l'engor, en l'anon, la des ventura
en tot allò que em fa joan molt trist...

Juliol 1939